

Atif KUJUNDŽIĆ

Četiri pjesme

Povjeravanje prijatelju

Volim tvoju sliku,
na kojoj si slikao nešto
drugo, ne znajući
da sam to ja.

01.

Jesmo li dovoljni da
prevagnemo dobrotom?

Ili, da ostanemo kod toga
da smo zadovoljni svojim
izborom i dobijenom
Slobodom?

Znao:
neljudi se umnožavaju
po liniji svoga porijekla
i šire se prostorom
negativnog predznaka.

Čovjek se teško mijenja.
Zato, postojimo
kao MI i kao ONI.

I nikada,
nećemo biti
ONI.

I nikada,
neće biti
MI.

02.

Jedno SMO,
tek:
u Svemoćnoj
Božijoj Volji.

To je PRAVDA
u koju,

ne moramo
VJEROVATI,
kad već živimo
tako
naivno i nevješto.

Kao trava
koju gaze
i kose.

A NIKAD -
neće pobijediti.
Nepobjediva je
Dobrota.

TRAJAT ĆE,
dok shvatimo
kako:
NISMO,
kao: ONI.

I dok to
Oni shvate.

03.

U očima mi
lepeće snijeg.

U umu
odjekuje misao
o tragovima,
koji su se
razdvojili.

U meni već
neko drugi
neodmjereno
voli mladost,
jer:
sačeka je
proljeće,
koje je prošlo
pored mene.

04.

Kad oslobođeni bojom

budimo riječ,
u šutnji nam sviće
likovni govor svjetla,
pa njime uobličeni
i stvarni kao Vrijeme,
u okamenjenoj ulozi
- odlazimo
na drugu stranu.

Ako Bog da;
tamo će doći
i moja Kćerka
i moj Sin.

05.
Pošto se ovdje izdijelimo
svi će doći tamo da
konačno shvate:
JEDNOST
i svoju nesuvislost.

Mislim, kako je ZLO
od Ovoga Svijeta
i kako ovdje
mora ostati.

I trajat će još.
Od pamćenja
do neuma.
S Umom na umu.

06.
A ti i ja smo
bosanska kuća:

Grede, šišeta, basamci,
ognjišta, šiljteta, jambezi,
peškuni, čilimi, srgovi,
halati, ponjave, zasuni,
podovi, reze, kapije...

Šta ćemo,
od takve smo japije.

Od podruma do tavana,
širi se miris ovnaka.

U nama, kao osuda
širi se Bosna bez oznaka.

U ovom času, na našu sreću,
na zvekir - na nas ruku meću.

07.
I zatječu: stare puške,
verige, sindžire, okove,
lance, vodijere, kose,
sablje, jatagane, noževe,
kame, makaze, burgije,
sadžake, šipke, bukagije,
sačeve, ključeve, sjekire,
kantarska jaja i tasove,
sahane, tepsije, sinije,
zatvarače, obarače, udarače,
kundake, kamze, kanije,
lance, đemove, bašlije,
oglavine, sedla, uzengije,
a to su samo igre -
metalom i petrolejkom
na zidu tvoga ateljea,
nasuprot očeličenom snu
spletenog korijenja
drijena i smreke,
nasuprot trošnoj keramici
i krošnji - koju drvo života
širi prema oknu
iza kojega pada mrak.

Kasno je
i za čuvalduz.

08.
Tek naše ljubavi
i naša Vjera, Brate Moj -
svijetle u Tmini
sveopćom nadom.

A MI,
mada smo smišljali
nježnost za sve:
volimo za sebe,
tajno, kradom.

09.

No,
red je da kažem:
sve ovo donosi
tvoja slika
na kojoj vidim,
kako se biljka
hrabro i odlučno
penje iz krajolika
prema Svjetlu.

Kad doraste,
slika će biti gotova,
kao postvarenje
Vječnosti -
bez krika.

10.

Isto tako,
zvuk mi pomjeri uho,

Bubna opna
presijeca prostor
i putovanje zvuka
kroz eter.

Ko je rekao
da se zvuk,
ne čuje zauvijek?

Kad stavim ruku
na bardak ili ćup
u tvojoj kući -
čujem brujanje
Vječnosti.

Kad se naslonim
na zid tvoje sobe,
postajem stub
V r e m e n a,
koje si uzidao
u svoju kuću.

11.

Zavjesa na tvojoj slici,
uokvirila je Svemir

kao MirSve.

Sada je Zemlja
ono što se vidi
između zelenila,
kao maštrafa
na vitkoj nožici.

Kao Pehar,
kojim nas Život
ispija naskap.

Kao i biljku,
koja raste iz
Njega Prema
SVJETLU.

12.

Ali, ne možemo se
mijenjati.

Postojimo
kao MI.
Kao Njegova
strana i
Dobrota.

Već smo prevagnuli
smislom i vedrinom,
visinom munare.

MI SMO PRIJATELJI.

*Živinice - Lukavac;
24. Zu-l-hidždže, 1417. h. g.
02. V. 1997. godine;*

*i
01. Muharrem - Nova, 1418. h. g.
08. V. 1997. godine;*

Razgovor sa znancem

01.

Moj znanac je tužna pojava.
Nije slobodan čovjek.

Šta to, ustvari,
ovako trošan tvrdim?

Dragi Allahu, utječem Ti se
od prokletog šejtana!

Ali:

On stalno čini ono
što, ne mora.

Stalno, nešto: mora.

Čini kako misli da treba.
Ne čini kako vjeruje, pa
mislim:

On mora takav biti!

Ne mogu prihvatiti
slučaj i tako obesmisлити
njegov život.

I sebe kao Svjedoka.

02.

To mi ne dopušta već prva
pomisao o Svevišnjem.
Neću da budem obesmišljen.

Božije prisustvo je smisao
pa, moje poštenje nije glupost
ni u frazi prema kojoj su
pošten i luda, tek: dva brata.

Ni u trivijalnoj priči
surevnjivih suvremenika.

Naravno, moj znanac ne zna:
sve je zadato kao sloboda
koju treba razumjeti. Kao

odluku, donijetu s mišlju
o životu. Kao muziku koju
čujem u podlozi pjesmi
dok bilježim riječi i koju,
po želji mogu isključiti.

Tako je jednostavno, da
postaje glavno i sporedno
u istom času. Pa je jedina
stvar koju ne smijem učiniti:
donošenje presude i
ulaženje u čorsokak moći.

Ali, kako objasniti znancu,
ako je njegovo da shvati?
Da smo se dogodili i da
ne moramo brinuti?

Posebno, ne moramo
praviti štetu i Nered. Činiti
Zlo.

Velikodušno darovan
postoji Njegov Red.
Pitamo li se, imamo li
snage, za slijed?

03.

Samo treba biti na strani
Dobra i bit će: Dobro.
- kažem po navici.

Kako god pomislim vidim:
I vrtoglavica ima smisla jer
i to je ono što je dato. Makar
zbog osjećaja ravnoteže.

A moga znanca zaustavlja
vlastita riječ. Jer: njime vlada.
Ne poima da je Njegova moć
iznad svega.

Nije mu jasno, mada vidi:
ko puni perone i vlakove,
automatsko i raketno naoružanje,
strojeve i rovove,

škole, stanove,
stočne vagon
stratišta i grobove.

Oh!

04.
Stari moj, kažem,
tako dugo i predano
učio si se neslobodi.
Slobodu si odbacivao
i gazio, kao kal.
A, data ti je rođenjem.

Misliš? - kaže. Zastaje
i sumnjičavo me gleda.
Zaboravlja se u hodu.

Razmišljam. - kažem.
- A ti razmisli: Jesi li
zadovoljan sobom?

Nisam. - pohiti.
Odmah, reče.

To ti nije od Boga.
To ti je od tebe, pa
razmisli još. - lanem.

A ti, kao, znaš?
- ne otrpi da se
superiorno podsmjehne.

Vidim da sumnjaš.
- dodam.

Sumnja je moj
spiritus movens!
- ustvrdi uznosito.
I arogantno.
- Pa, ČOVJEK je
najviši oblik
organizirane materije.
- zablista u frazi.

I kazna i nagrada.
Slobodno dodaj,

- kažem sada hladno.

He! - reče. I:
- Ha!

Znači i ti si taj. - doturi.
Nadobudno. Pobjedonosno.
Slavodobitno. Kao komesar.

Ako sumnju zamijeniš Vjerom,
obasjat će te Radost i Sreća.
Osjetit ćeš zadovoljstvo i punoću
života u sebi. I sebe u životu.
- kazah.

Sumnjam. Uostalom,
u šta da vjerujem? - upita
tvrdo.
Pun nemilosrđa.

Lecnuh se zapanjen
pomišlju:

Može li biti da u njemu
nema Boga?

Ali, rekoh:

U ono,
što sumnjom nastojiš
dovesti u pitanje.
U ONO -
što silom brišeš
iz Memorije.

Znači li to da bih morao
vjerovati u sebe? - upita.

Kako da ne.
Između ostaloga.
A tako bi mogao
i krenuti
u pravom smjeru.
Jer,
On je u tebi i ti si dio
Njega i,
svi smo dio Istog.
- izgrcah.

Govoriš,
kao da te On lično šalje.
- prigovori podrugljivo.

Samo, gubiš iz vida,
da nas šalje SVE.
- uzvratih i produžih:
Mada,
vidio sam vojnika:
kako puca u čovjeka,
koji je digao ruke,
na predaju.

Znanac, začuta.

05.
Prirodno,
u sebi je osjetio
Njegovu suštinu.
Ali, rađe štiti
naspram strašne
RIJEČI,
koja bi obesmisli
njegov besmisao.

I besmisao je činjenica.
I priječi da se žrtvuje
praznina u kojoj opstaje
samoljublje
i priječi doživljaj
Njegove Beskrajne Milosti.

Kako promijeniti sebe?

Kako razumjeti,
da upravo onim
što nam je milostivo dato
tražimo sebe,
tamo gdje nas nema?!

Kako smo sjajno sadržani
u svojim glupostima i kako
to ne možemo prihvatiti.

Mada smo sve učinili sami.

Sve što je dao beskonačno je.

06.
Nesloboda je blistav dokaz
o stvarnosti slobode.

Nevoljko prihvatamo
da sve funkcionira
sa nama
i
bez nas.

Nije to samo jezički problem.
Mada se manifestira i tako.

Vječnost smo po mjeri
Stvoritelja Svega,
a ne tek, po svojoj volji.

Zato je Mir u Njemu.

Spoznajta isto tako.

Hvala Mu.

07.
Na kraju;
uviđam da je
moja greška i veća:

Pokušavam urediti Svijet
i Božija stvorenja po
svome viđenju i nahodanju.

Dragi Allahu utječem Ti se
- uputi me.

Jer,
kao da nemam snage,
sabura, razuma i znanja
ni za vlastiti dobar nijet.

A,
zlo,
ne želim.

09. *Džumade-l-ula, 1418. h.g.*
11. IX. 1997. godine;

Pečat prve ramazanske večeri

01.

Pogledaj Mjesec! - kaže Komšija
a oči mu blješte ispunjene
Mjesečevim sjajem. I, još:
Nikad. Nikad nisam vidio
takvo što.

Gledam Mjesec,
a Komšiji kažem:
Ja, jesam.

02.

Vidi, Mjesec! - kaže mi Poznanica.
- Izgleda mi, Bože oprost, i,
kao predskazanje.

I jeste. - kažem.
Jeste. Tako je najavljena
Objava.

Ona me gleda, skoro,
pa izbezumljeno.

03.

Pogledaj, Mjesec! - kaže mi
veoma bliska Osoba;
- Nikad, nije izgledao ovako!

Gledam Mjesec i kažem:
- Jeste.
Ovako izgleda uvijek,
prvoga dana mjeseca
Ramazan.

I, ne samo Mjesec.
Već i Sirijus - Zvijezda Danica.
I, kobaltno-plavo Nebo.
- dovrših.

04.

Dakle;
govorim to, po treći put,
u samo petnaestak minuta.

I baš, kao što mi govore,
jednako me zapanjeno gledaju
zbog riječi koje čuju.

05.

Dobri moj Bože,
velim u sebi;
- Možda smo im svima
trebali ranije reći?!

Pa, kad ne povjeruju Nama,
možda shvate da ne vjeruju
Nebu.

I svojim očima.

06.

Da.
Možda.
Ali,
u tom slučaju,
ne bih mogao,
ovako, superiorno
odgovoriti.

Griješim li?

07.

Da.
Doista.
U Svemu Je.

U meni i njima
- podjednako.

Radi mene
i radi njih.

Da se čude.

Da znam.

Da slušaju.

Da kažem.

Isto,
radi njih
i zbog nas.

P. S.
Planuše kandilji.
Zaplovi ezan.

Draga i bliska osoba
pogleda me, kao
da sam na njezine oči
progutao Mjesec
i Zvijezdu.

Ili:
Kao da sam ih zgrabio
i stavio u svoja njedra.

Ramazan šerif mubarek olsun!
Allah razı olsun!

Svi iftari su različiti
u svojoj ljepoti.

Samo je On isti
u svom neizmjernom
Milosrđu.

*01. Ramazan, 1418. h. g.
31. XII. 1998.*

** Povod ovoj pjesmi su istiniti
događaji prve ramazanske večeri
- 31. XII. 1998. godine;*

Bajramska čestitka Hazreti Ibrahimu

01.

U dalekovodu između Tebe i mene
- opstaje Njegova Svemoćna Volja.

Nebo puno zvijezda.
Obasjan Mjesec.

Blistav Sirijus nestaje
u svjetlucavoj maglini
Njegovoga Daha.

Dolazi Dan.

02.

Jutro je i sija Sunce,
pa mi guču golubovi
ispod strehe.

Svjedočim Jednost.

Bez sumnje -
živim Vječnost.

Mislim o Tebi,
o, hazreti Ibrahimе.

Hučem i topim
šare mraza na staklu.

Bistrim krajolik
u susret Kurban Bajramu.

03.

Osvijetljen smislom
Tvoga žrtvovanja,
vidim:

On je doista
učinio sve,
da zaštiti Tvoju Vjeru
i Ismailovu nevinost.

04.

O, Ibrahimе, hazreti,
jutros razmišljam
o sebičnosti PAUNA,
pohlepi VRANE,
požudi PIJETLA,
srdžbi ORLA
i pitam se:

Jesam li i sam
od njihovoga mesa?

Prečesto mi,
te ptice dolete,
mada sam
njihovo meso i perje
ostavio
na udaljenim brdima.

Možda je život
od istog ugruška?

05.

O, Hazreti;

Ne znam, šta
ne bih mogao dati.
Zato se pitam:
šta krijem Nadom,
da to nikome
neće zatrebati?

Jer,
ili je mala moja milost,
ili je tako lahka žrtva,
mada su,
najveća ljubav
i najveći gubitak -
na istom mjestu.

Sadržani u istoj mjeri.

06.

I, još:
kakva će biti Vatra
na kojoj ću gorjeti,

kad me -
Njegova Dobrota
još -
ovako miluje?

Kao čekanje nečije.
Kao strpljenje, nekoga
ko u mene vjeruje.

07.
O, Ibrahime!
O, hazreti;
da li,
Njegovu Riječ
- razumijem?

Moja duša,
trebala bi biti ihram.

Izjednačenje s Putom
do Gospodara
Svijetova.

Ali,
moja odjeća
i drugo kazuje.
Pa i ptice dolete,
a da nisam znao
da sam ih "zvao"...

08.
O, Hazreti!
O, Ibrahime!

Doista;
Kur'an,
Hadždž i Kurban,
milost spram djece
kao mjera žrtve,
dovoljni su za put
i poputbinu,
pa da Srce bude
Božija Kuća.

Da isto vidi -
u kur'anskom svjetlu
- mlade i stare,

sebe i druge -
žive i mrtve.

09.
O, Hazreti!
O, Ibrahime!
Božiji Miljeniče!

Esselamu alejkum -
Bajram Šerif Mubarek Olsun!

*10. Zu-l-hidždže, 1418. h. g.
07. IV. 1998. godine;*

